

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

วิธีปฏิบัติอุตุงกรรมฐานฆ่ากิเลสของเรา

โรคมะเร็งเดี๋ยวนี้ดูว่า ถ้าเป็นโรคมะเร็งรู้สึกจะสลับไปเลย ได้ทราบว่าเป็นโรคมะเร็งนี้สลับไปเลย เหมือนวันโรคแต่ก่อน วันโรคแก้ตก เดี่ยวนี้พอว่าเป็นโรคมะเร็งแล้วอ่อนเปียก ตอนนั้นเป็นวันโรค ก่อนหน้านั้นโรคนี้อีกไม่ตก พ่อแม่ครูจารย์เราก็เป็นวันโรคเหมือนกัน ก็โรคคนแก่อีกว่า ท่านก็บอกไว้เรียบร้อยแล้ว จะให้ทำอะไร ท่านบอกไว้ถึงปีกปลายนู่น สอนพระนี่บอกไว้เลย กำหนดบอกว่าไม่เลย ๘๐ แปะตลิวอยู่อย่างนั้น สอนพระใครจะเร่งให้เร่งนะ บางทีนับข้อมือ นี่เวลานี้ได้เท่านี้แล้ว แล้วก็เท่านั้น ๆ ๘๐ แน่ ท่านรู้ขีดขนาดนั้น ๘๐ ว่าอย่างนั้นไม่เลย พอเริ่มป่วยพอดี ตอนนั้นเราไปเที่ยวกรรมฐานอยู่ ลาไปก็ตกลงกับท่านเรียบร้อยดิบดีนะ ไปคราวนี้จะไม่ได้มาร่วมมาฆบูชา เราก็ออย่างนั้น เราไปทางอำเภอวาริชภูมิ กราบเรียนท่านว่าจะไม่ได้มาร่วมวันมาฆบูชา

วันเราออกเดินทางก็เป็นวันขึ้น ๓ ค่ำ เดือน ๓ ก็เข้าใจเรียบร้อยแล้ว พอถึงวันนั้นเอาละนะ เวลา ๑๑ โมงเช้าท่านออกมา นี่ท่านมหามาแล้วยัง จากนั้นเร่งเข้า ๆ จนกระทั่งถึงวาระที่ท่านจะเทศน์ มาฆบูชาท่านเทศน์อบรมพระ ประชาชนก็ไปแอบฟังบ้าง ท่านเทศน์อย่างเด็ดเดี่ยว เดี่ยว นั้นละที่ท่านพูดถึงเราเสมอ ๆ ว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้าย เป็นลักษณะนั้น นี่จะเริ่มเทศน์แล้วไหนท่านมหายังไม่มา เรายังไม่มาเรื่อยอยู่ อย่างนั้น ก็วันจะออกเดินทางไปก็กราบเรียนท่านเรียบร้อยแล้วว่ามาฆบูชาวันนี้ไม่ได้มา เพราะไปขึ้น ๓ ค่ำ ขึ้น ๑๕ ค่ำก็มาฆบูชา เออ..มาฆะคนเดียวนะ แน่ท่านก็พูดเล่นกับเรา

เราก็ไปอำเภอวาริชภูมิ พอกลับมาดูดูเลยนะ เหนอ..ไปหาวิเวกที่ไหน ๆ เหล่านี้ ๆ มีแต่ป่าทั้งนั้นไปหาวิเวกที่ไหน นี่ผมก็เริ่มป่วยมาตั้งแต่วันขึ้น ๑๔ ค่ำ ท่านเริ่มป่วย วันแรมค่ำ ๑ เราก็มาถึงหนองผือ นั้นละท่านเร่งใหญ่ จะออกแต่เรื่องเรา เหนอ.. ท่านมหาว่าอย่างไร ท่านเทศน์ใหญ่คือนั้น จากนั้นมาแล้วไม่เทศน์อีกเลย นั้นละมันมีอย่างนั้นนะเรื่องราว จากนั้นเราก็ไม่ได้ไปอีกตลอดท่านนิพพาน ท่านมีเหตุมีผลของท่านอยู่ภายใน ๆ

แต่ก่อนไปมันไม่มีรถ ทางรถไม่มี แม้แต่หนองผือ-พรรณาก็ไม่มี ทางรถทางราไม่มี เดินด้วยเท้า ๆ คนจึงไม่ค่อยได้เข้าไปถึงท่าน..หนองผือ แต่ทุกวันนี้ทางรถเข้าไปถึง ไปเวลาไหนก็ได้ แต่ก่อนไม่มีรถ เราจะมาพรรณาเราตัดเขาเลย ส่วนมากเขาออก จากนั้นเขาอ้อมเขาไปพรรณา ๖๐๐ เส้น ตัดจากนี้ ๕๐๐ เส้น ขึ้นเขา เราไม่เคยไป

อ้อมแอ้ม ไปตัดปุ๊บขึ้นเลยๆ ก็มันแข็งแรง ไปไหนใครทันเราเมื่อไร อ้าวจริงๆ นิสัย เป็นอย่างนั้น นิสัยเข้มแข็งทุกอย่าง คึกคักตึงตัง ไม่มีคำว่าท้อแท้อ่อนแอ เพราะฉะนั้น จึงเห็นพวกพระพวกเณรท้อแท้อ่อนแอนี้อ่อนใจ เหนือ เนี้แหละจะฆ่ากิเลส ว่าอย่างนั้นนะ พระจะฆ่ากิเลสฆ่าอย่างนี้แหละ คือมันขวางหูขวางตา อะไรที่จะเป็นเรื่องฆ่ากิเลสมัน อ่อนแอๆ มันเลยขวางหูขวางตาไปหมด

เราอยู่นองฝื่อพระเณรทั้งวัด พูดเสียให้มันชัดเจนที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มีนนะ พระเณรเต็มวัดเต็มมาถ่ายเข้าถ่ายออกเราค่อนข้างแน่ใจว่า ใครไม่รู้จักวิธีปฏิบัติถูกต้อง กรรมฐานฆ่ากิเลสของเราเราทำอย่างไรในหมู่คณะ แต่เราดูหมด พระเณรในวัดดู หมด แต่พระเณรจะดูเราหรือไม่ก็ไม่ทราบ แต่พ่อแม่ครูจารย์ตาแหลมคม อย่างนี้ละ มี ท่านองค์เดียวเห็นเรานอกนั้นไม่เห็น เราอยากจะทำดูว่าไม่เห็น ถ่ายเข้าถ่ายออกยัวะยัวะ เราดูตลอดดูพระดูเณร เราก็กินฆ่ากิเลส พระเณรก็ว่ามาฆ่ากิเลส พวกฆ่ากิเลสด้วยกันดูกัน เข้าใจไหม แต่ท่านเหล่านั้นจะดูเราหรือเปล่า แต่เราดู ทั้งดูเรา ทั้งดูพระดูเณร

ตาดีคือพ่อแม่ครูจารย์มีน นู่นบาตรเราเอาชุกไว้ในฝา ฝาบาตรปิดแล้วก็เอาผ้า อาบน้ำปิดเสร็จเรียบร้อยก็มาจัดอาหารถวายท่าน คือเราเป็นคนจัดอาหารถวายท่าน ใครทำก็ดี เราก็กินว่าดี แต่มันไม่สนิทใจเหมือนเราทำ เป็นอย่างนั้นนะ พอมาวาง บาตรได้อะไรมาเท่าไรพอ ก็เอาชุกเข้าไปในฝาหรือในต้นเสา แล้วก็มาจัดทำให้ท่าน เรียบร้อยทุกสิ่งทุกอย่าง เสร็จเรียบร้อยแล้วเราก็กินนั่งฉัน อยู่ๆ “ขอใส่บาตรๆ ” นั่น เห็นไหมละ ท่านเห็นองค์เดียว นั่นละตาแหลมคมตาจอมปราชญ์เป็นอย่างนั้น ปุ๊บปุ๊บ ใส่เลยนะ เปิดเองฝาบาตร มาปุ๊บปั๊บท่านจับฝาบาตรท่านเปิดฝาบาตรเรา เปิดเองใส่ ปุ๊บปุ๊บๆ ถ้าท่านมาใส่บาตรเองแล้วอะไรต้องฉัน แต่คนอื่นมาแตะไม่ได้ ว่าอย่างนั้นเสีย หน้าผากแตก

พระเณรกลัวเราแต่ไหนแต่ไรมา อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มีนก็เรียกว่าอันดับสองที่ พระเณรกลัวมาก ส่วนมากท่านอยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรอยู่บนกุฏิ แต่ชอกแซกซิกแซกมอง นั้นมองนี่ดูนั่นว่านี่คือเรา ที่นี้พระเณรก็กลัวละชิ จะว่ากลัวด้วยความเกลียดความชังก็ ไม่ได้นะ กลัวด้วยความเคารพความเลื่อมใส กลัวไปอย่างนั้น คือเราจริงจังทุกอย่าง ไม่ เหลาะแหละ บิณฑบาตมาใครเห็นเมื่อไรเราได้อะไรมาฉัน พ่อแม่ครูจารย์เห็น แต่ท่าน ไม่ได้ใส่บ่อยๆ นานๆ ท่านใส่สักทีหนึ่ง

เวลาท่านจะใส่นี้ โหย ใครจะไปเร็วยิ่งกว่าท่าน ปุ๊บปั๊บจับฝาบาตรเปิด “ขอใส่ บาตรหน่อยๆ” ใส่ปุ๊บเลย เราก็กินปากอยู่นั้น ก็จอมปราชญ์ใส่บาตรจอมโง่โง่ไหม รับ ให้หมดฉันให้หมดถ้าเป็นพ่อแม่ครูจารย์มีนนะ คนอื่นไม่ได้ นี่แหละที่อยู่ในวัดเราไม่ใช่ คุย พระเณรทั้งวัดๆ ใครเห็นเมื่อไรเราปฏิบัติตัวของเรา พ่อแม่ครูจารย์องค์เดียวเห็น

เป็นอย่างนั้น เราไม่พูด เรื่องของเราเองนี้จะไม่พูด เราปฏิบัติอย่างไร ๆ เราทำเฉพาะตัวของเราเราจะไม่ให้ใครทราบ ไม่รู้เลย เฉย นิ่ง แต่การดูแลพระเณรเราดูแลเต็มเม็ดเต็มหน่วย สำหรับดูแลเจ้าของดูแลเงียบ ๆ ทำเงียบ ๆ

พ่อแม่ครูจารย์ตาแหลมคมมาก นาน ๆ “ขอใส่บาตร” อยู่ทางบ้านโคกนาคนั้นก็เหมือนกัน มาอยู่หนองผือก็แบบเดียวกัน ดิอย่างหนึ่งว่านิสสัยนี้มันจริงจัง ถ้าลงได้ลงใจ จุดไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลย ๆ ที่จะมาเหยาะ ๆ แหยะ ๆ อย่างนี้ไม่ได้สำหรับเรา ถ้าลงใจแล้วก็เอาจริงเอาจัง ถ้าไม่ลงใจคาราคาซัง ไม่ทราบจะทำอย่างไร รวนเร ทำอะไรไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าลงใจแล้วพุ่งเลย พ่อแม่ครูจารย์สอนอรรถสอนธรรมสอนมรรคผลนิพพานแบบพุ่งเลย ๆ ผู้รับก็รับด้วยความเต็มใจก็พุ่งใส่กันเลย นั่นเป็นอย่างนั้น

มันได้ดูหมุดดูเพื่อนที่อยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน ดูเราดูท่านดูพระดูเณรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับท่านเป็นอย่างใด ๆ เรามาอบรมกับท่านเพื่อแก้กิเลสเรา พระทั้งหลายก็มาอบรมกับท่านเพื่อแก้กิเลสของตน แล้วต่างคนต่างดู พระจะดูใครหรือใครไม่ทราบ แต่เรานี้ดูหมดดูพระดูเณรในวัด นั่นต่างกันตรงนั้นนะ แต่พ่อแม่ครูจารย์นี้เวลามีอะไร ๆ ปรีกาหารหรืออะไรกันนี้มันมีบางข้อบางกระทงเรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องอะไร ใครเห็นว่อย่างไร ใครเห็นว่อย่างไร พระเณรปรีกาหารหรือกัน ยังไม่แน่ใจตรงไหน ๆ ปรีกาหารหรือกัน แล้วสุดท้ายท่านก็มาลงนีนะ ท่านมหาว่าอย่างไร แนะนำลงจุดนั้นนะ

ถ้าว่าท่านว่าอย่างนั้นแล้วท่านนิ่งเลย ท่านไม่เคยค้านเรา ถ้ายังไม่ลงกัน ตรงไหน ๆ ท่านมีคัตมีค้ำข้างอะไรบ้าง พอเสร็จแล้วท่านมหาว่าอย่างไร ถ้าว่าอย่างนั้น ๆ หยุดเลย ท่านไม่เคยค้าน แปลกอยู่อันนี้ อันนี้แปลกอยู่ เราก็มอบกายถวายตัวต่อท่านทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วท่านจะว่าอะไรว่า ท่านจะสับจะเขกจะสับยำเอาหมอบเลย แต่ท่านก็ไม่ว่านะ ถ้าว่าท่านมหาว่าอย่างไร ท่านว่าอย่างนั้นแล้วนิ่งเลย หยุดเลย มีแปลกอยู่อันนี้อันหนึ่ง

นูนจะ ๙ โมง ตอนเช้าเราก็ก๊อของไปโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้ เมื่อวานนี้เอาไปโรงพยาบาลจังหวัดเลยทีเดียว คือโรงพยาบาลจังหวัดเลยนี้รู้สึกว่ขาดแคลนมาก โรงพยาบาลอื่น ๆ ตามจังหวัด ๆ นี้เราไม่ให้ เราจะไปให้ตามโรงพยาบาลอำเภอของจังหวัดนั้น ๆ ให้โรงพยาบาลอำเภอ ๆ ส่วนจังหวัดเราไม่ได้เอาไปให้ แต่จังหวัดเลยนี้เอาไปให้ เหมือนโรงพยาบาลอำเภอ ใส่รถเต็ม เทตุมแล้วก็มา ๆ รู้สึกจะขาดแคลนมาก

นี่ไปทุกวันนะที่เอาก๊อไปให้โรงพยาบาลอำเภอ โรงพยาบาลขาดแคลน ๆ เราไปให้ ๆ แล้วก็ให้ปัจจัยโรงละสองหมื่น ๆ ทุกโรงไปเลย บางที่ทางโรงพยาบาลก็ขอติดบ้าง ขอเครื่องมือแพทย์บ้าง เราก็ก๊อให้ ๆ ติดก็ยังไม่ให้ เขาแสดงเหตุผลความจำเป็นให้เราฟัง ที่นำฟังเรารับฟัง นำให้ให้ เป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ไปส่งเฉย ๆ ส่งสิ่งของ ยังต้องรับฟัง

เหตุผล พวกนี้เขาวังมาหาเรา ยังขาดตรงนั้น ตรงนี้จำเป็นอย่างนี้ เราพิจารณาแล้วให้ ๆ ไปโรงพยาบาลต่าง ๆ อย่างที่เราไปนี่นะ

บรรดาวงกรรมฐานในสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้เรารู้สึกจะหนักมากกว่าเพื่อน มันหากเป็นอยู่ลึก ๆ ลับ ๆ นั้นแหละ ความดูแลสอดส่องมองดูซึ่งกันและกันในวงพ่อแม่ครูจารย์เดียวกัน วัดไหนเป็นอย่างไร ๆ เราจะคอยไปเตือน ๆ อย่างนั้นละ เพราะเราเป็นผู้ใหญ่ในวงพ่อแม่ครูจารย์ เป็นลูกศิษย์ชั้นผู้ใหญ่ก็ถูก ว่าอย่างนั้นเถอะนะ เราจะคอยไปเตือน ๆ แล้วพระเหล่านั้นก็เคารพเรามาก เราไปวัดไหนดังไปเลย ๆ ท่านไม่ได้รังเกียจเรา ถ้าเห็นว่าไม่เหมาะไม่ควรตรงไหนเราก็คอยเตือน ๆ นี่ครูบาอาจารย์พาดำเนินไปอย่างนั้น แล้วหลักธรรมวินัยมันก็รู้ด้วยกัน เราก็บอกแต่ครูบาอาจารย์พาดำเนินอย่างนั้น เรียกว่าสด ๆ ร้อน ๆ ครูบาอาจารย์พาดำเนิน ว่าอย่างนั้นเถอะ ตำรับตำราก็เป็นอันหนึ่ง ครูบาอาจารย์พาดำเนินนี่สด ๆ ร้อน ๆ เตือนอย่างนั้นละ

อย่างวัดท่านอาจารย์คำดี วัดถ้ำผาปู เราก็ได้ไปมาหาสู่เสมอ ประกอบกับท่านเหล่านั้นก็พอใจ เคารพในเรา ตั้งแต่ท่านอาจารย์คำดียังมีชีวิตอยู่ท่านเหล่านั้นเคารพเรามาตลอด ๆ พอท่านล่วงไปแล้วพระทั้งหลายนั้นก็ยิ่งเคารพมาก เหมือนว่าเกาะเราแทนครูบาอาจารย์อีก เพราะฉะนั้นเราถึงปล่อยมือไม่ได้ เราต้องได้ไปเสมอ ไปเห็นว่าไม่ดีไม่เหมาะไม่ควรอย่างไรเราเป็นคนชี้บอก ๆ อย่างนั้นละวัดถ้ำผาปูเหมือนกัน เพราะครูบาอาจารย์เหล่านั้นสนิทตายใจกันมากกับเรา ๆ

วัดถ้ำผาปูเราก็ไปเสมอ ไปแต่ละที่ ๆ น้ำมันเป็นนิสัยอย่างนี้แหละ ไปที่ไหนที่จะไปมือเปล่า ๆ ไม่ลงนะ มันเป็นอยู่ในจิต ฟัดเต็มรด ถ้าของเต็มรดแล้วโล่ง มันเป็นนิสัยอย่างนั้น ไปวัดไหนก็เหมือนกันของเต็มรด ๆ แล้วมีอะไรมอบให้ เช่นปัจจัยอะไรที่จะมอบให้เป็นค่าอาหารการกินส่วนรวม พวกแม่ชีแม่ขาวเขาคือมอบให้เขาเท่านั้นหมื่นเท่านั้นหมื่น เหล่านี้สำหรับส่วนรวมให้จัดอาหารถวายพระ เราก็ส่งไว้ ๆ ส่วนที่จะมอบให้แม่ชีแม่ขาวคนละเท่าไร ๆ เราให้เสมอทั้งหมด ส่วนที่จะเป็นส่วนรวมเราก็มอบไว้เป็นส่วนรวม อันนี้สำหรับทำอาหารถวายพระ เราก็บอกไว้เรียบร้อย

ท่านอาจารย์คำดีเป็นพระที่กตัญญูมาก เราเทิดทูนมาก ท่านอาจารย์คำดีวัดถ้ำผาปู เคยกันมาตั้งแต่เราออกปฏิบัติเต็ดเต็ดเดียว ท่านก็รู้ปฏิบัติของเรามาตั้งเดิม เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการ..คือท่านไม่ดูใคร ท่านได้ตั้งคำสั่งมัดเจ้าของโดยถือเณรเป็นต้นเหตุ ท่านว่าอย่างนี้ อยู่วัดศรีทธาวรม โคราช เขาถวายผ้าท่านท่านก็มอบให้เณรเย็บผ้า นิสัยท่านว่าวาม พอปาปา พอขวังขวัง นิสัยเป็นอย่างนั้น ก็มีเณรละมาเป็นเหตุท่านว่านะ ได้ผ้ามาก็ให้เณรเย็บสบงถวายท่าน ที่นี้เณรเย็บผิด พอมาดูสบงเย็บผิดท่าน

ฉีกต่อหน้าเณร นั่นละนิสัยท่าน พอฉีกต่อหน้าเณรแล้วเณรไปนั่งอยู่ต้นเสาไปร้องไห้อยู่ต้นเสา เณรนั้นนะ

พอไปเห็นปี๊บสะตุตุ๊กเลย เออ กิริยาท่าทางอันนี้ไม่เป็นของดิบของดี สร้างความทุกข์ความกังวลความเดือดร้อนให้แก่เพื่อนฝูง ยกตัวอย่างเช่นเณรมาร้องให้ประสาธบงเย็บผิตจะเป็นอะไรไป แล้วคนเสียใจทั้งคน แล้วเราก็ได้ใจไม่รู้สึกรู้สีกตัวบ้าง แต่นี้ต่อไปเราจะไม่ดูใคร นั่นเห็นไหมท่านสอนท่าน เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่ดูใคร ท่านเอาเณรนั้นเป็นเหตุ ท่านว่านะ แต่ก่อนนิสัยท่านว่าวาม ท่านว่าอย่างนั้น เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดเอาตามนิสัยเลย พอเอาเณรเป็นเหตุแล้วเลยไม่ดูใคร

เพราะฉะนั้นเวลาท่านพูดท่านพูดมาหาเรานะ ไม่ขึ้นต้นก็ลงสุดท้ายละ เพราะรู้จักนิสัยเราได้ดี นิสัยเด็ดเดี่ยวเหมือนกัน แต่เราไม่ได้เป็นอย่างนั้น โดนนั้นโดนนี้เราไม่เป็น เด็ดแต่ปากเฉยๆ เราไม่เคยแสดง เรื่องปากนี้เร็วที่สุดปี๊บเลย มองไม่ทันปากแตกเลย ปากนี้ใส่ปากนั้นปากนี้ขีดปากนั้นปากแตกเลย นี่ละท่านถึงพูดว่าพระเณรเหล่านี้ตั้งแต่ท่านไม่ดูใครมาแล้ว ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวันท่านไล่เลย ท่านเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดมาก หาที่ค้านไม่ได้ปฏิบัติของท่าน เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ ควรจะเป็นคติเตือนใจได้เป็นอย่างดี ท่านว่าอย่างนี้นะ ท่านสอน

บางทีเริ่มเทศน์ท่านก็พูดเรื่องเราขึ้นก่อน สุดท้ายก็มาพูดเรื่องเราแทบทุกกัณฑ์ว่าอย่างนั้นเลย พระเณรเล่าให้ฟัง เออะอะก็ท่านมหาบัวๆ แล้วพอดีเราก็ไปวันนั้น..ท่านรู้เห็นเสียก่อนนะ นั่นแปลกอยู่ นี่ก็เราขโมยหนีจากหมู่เพื่อน ไม่ใช่อะไรนะ หมู่เพื่อนรวมเรา เราก็เอาโยมแม่เป็นเหตุ นี่จะไปเยี่ยมโยมแม่ได้ทราบว่ายอมแม่ไม่ค่อยสบาย จะไปเยี่ยมโยมแม่ ใครจะรวมมาด้วยไหมละ ก็เยี่ยมโยมแม่มารวมอะไร นั่นละสลัดได้ ออกมานั้นมาเยี่ยมโยมแม่สองคืนเปิดเลย ไปขออนแก่นเข้าอำเภอกุเวียง คนเดียวนะ เพราะนิสัยคนเดียวมาตลอด

ท่านนิมิตรู้ไว้แล้วล่วงหน้า ท่านให้พระนี่ละตัวพยานจริงๆ คือท่านให้พระมารออยู่ที่ศาลาเลย ท่านบอกว่าเราได้นิมิตแล้ว จะมีพระองค์สำคัญมาหาเราในเร็วๆ นี้ ว่าอย่างนั้น ท่านจัดให้พระมาเฝ้าศาลาจริงๆ ก็พระมาเล่าให้เราฟัง มาเฝ้าศาลา เราก็ดูศาลานี้มีอะไรบ้าง หรือท่านจะหาเหตุให้พระมาเฝ้าศาลาซึ่งมีสาระสำคัญอยู่ในศาลาหลังนี้มีอะไรบ้าง กระโถนก็กระโถนไม้ไผ่ วางไว้ตามนี้ กระโถนไม้ไผ่นะ ตัดไม้ไผ่ขึ้นแล้วก็วางเป็นกระโถนไว้ เราก็ดูหมด ก็ไม่มีอะไร ก็คงจะเป็นตามที่ท่านสั่งละ ท่านได้นิมิตแล้วจะได้พบพระองค์สำคัญเร็วๆ นี้

พอดีเราไปพระก็เล่าให้เราฟัง ท่านจัดพระเณรมารอเราอยู่ที่ศาลา มารอได้สองคืนหรืออย่างไร เริ่มแรกให้องค์นี้มารอ มารอจนกว่าพระจะมาหาท่าน ก็คือเรานั้นละ

สำคัญไม่สำคัญก็ช่าง เราก็ไปพอดี พระนี่ก็เล่าให้ฟัง ไปถึงท่านท่านก็เล่าให้ฟังว่าท่านได้เหตุว่าจะมีพระองค์สำคัญมาในเร็ว ๆ นี้ คือให้พระไปรอเฝ้าศาลา เราก็ดูศาลาหลังนี้มีอะไรบ้าง มีแต่กระโถนไม้ไผ่เต็มอยู่นั้น พอตอนเช้าที่นี้เวลาจัดอาหาร..ก็เราหุติแต่ก่อนเราก็นั่งถัด ๆ กับท่านนี่ละ เวลาพระนำปิ่นโตเข้าไป นำอาหารเข้าไป ท่านกระซิบพระนะ รู้ไหมเสื่อ ท่านกระซิบพระไม่ให้เรารู้ แต่เราได้ยินทุกคำนี้ พอใครก้มเข้าไปนี่ นี่เสื่อรู้ไหม เสื่อนะนั่น พุดเฉพาะนะ พอดองค์ไหนเข้าไปเสื่อนะนั่นรู้ไหม

เราก็เป็นเสื่อทั้งตัว ที่นี้พระเนรกริยาอาการของท่านท่านไม่เคยดูใครนี่ ก็เป็นกริยาแบบลิงแบบค่างของพระนั่นแหละ พอมานี่นี่เสื่อนะนั่น เท่านนี่ละองค์นี้ไปเปลี่ยนมารยาทหมด สุดท้ายก็เรียบหมดวัดเลย คือเสื่อมาเข้าใจไหม ท่านเล่าขบขันดี ท่านอาจารย์คำดี ท่านเมตตาเรามาก พุดถึงเรื่องความสัตย์ความจริงนี้ท่านจับไว้ตั้งแต่เราเรียนหนังสืออยู่ หยุดจากเรียนแล้วเราจะออกปฏิบัติกรรมฐานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ท่านก็จับเอาไว้เลย

พอหยุดเรียนแล้วก็เข้ากรรมฐานเลยจนกระทั่งได้มาพบกัน โอ๊ย ท่านมหาพุดมีความสัตย์ความจริงจริง ๆ ผมจับไว้ไม่ลื้ม ตั้งแต่ท่านเรียนหนังสืออยู่ที่วัดสุทธจินดาไปพึ่งเทศน์ที่วัดศาลวัน ท่านอาจารย์สิงห์เป็นองค์เทศน์ ท่านไปเทศน์ วันไหนว่างจากการเรียนหนังสือทางนุ่งท่านจะมาทุกวัน ซึ่งตรงกับทางนี้เปิดสอนธรรมะตอนบ่ายโมงทางวัดศาลวัน เราไปทุกวันนะ ถ้าวันไหนเราว่างทางเรียนเราก็มามากทุกวัน “ผมไม่ลืมนะว่าท่านมหาจะออกปฏิบัติ” ออกจริง ๆ นี่คำสัตย์คำจริง ท่านว่าอย่างนั้น เราก็ออกตั้งแต่นั้นละมา จึงสนิทสนมกันมากกับท่านอาจารย์คำดี

ท่านเป็นผู้กตัญญูรู้บุญรู้คุณ ไม่ได้มีคำว่าถือเนื้อถือตัว “อาจารย์ของอาตมาคือท่านมหาบัว” ว่าอย่างนั้นเลย ท่านอาจารย์คำดีทั้งองค์รักเคารพท่านมาก แต่เวลาท่านพุดว่าอาจารย์ของอาตมาคือท่านมหาบัว ท่านแก้ว่าเราตั้ง ๖ พรรษา เป็นอาจารย์ของท่านก็เรา อาจารย์ของอาตมาคือท่านมหาบัว ยึดได้เป็นคติทุกอย่าง ไม่มีเคลื่อนมีคลาดเลย ว่าอย่างนั้นนะเวลาท่านพุดออกมา ท่านทำอะไรก็ทำอะไรทำอะไรไม่มีเคลื่อนคลาดจากหลักธรรมหลักวินัย ตรงเป้ง ๆ

ท่านก็ได้เหตุให้พระมาเฝ้าศาลา เราก็ไปจริง ๆ ด้วย นี่ละเป็นอย่างนั้น ถ้าวันไหนเราจะไปเยี่ยมท่าน ท่านบอกพระเนรเลย พอตื่นเข้ามา เออ วันนี้ท่านมหาจะมานะบอกแล้ว พระเนรให้คอยดูท่าน ส่วนมากท่านจะมาในราวเที่ยง ฉันทเสร็จแล้วเราก็ไปท่านสั่งไม่ผิดนะ วันนี้ท่านมหาจะมา เราเห็นพระเนรแฟนท่าน ๆ อยู่ตามกุฏิท่าน ผิดปรกติ เอ๊ ทำไมพระเนรมามากมายนัก อยู่แถวบริเวณกุฏิท่าน เหนอ..มาแล้ว ก็คือองค์นี้ ท่านสั่งไว้แล้ววันนี้ท่านมหาจะมา แน่ความรู้ของท่านเก่งนะ พระเนรแฟนท่าน ๆ

เลียบๆ กุฎิท่าน พอเราไป มาแล้ว ปูบปูบไป ท่านก็ออกรับทันทีเลย อาจารย์คำดีนี่ท่าน
เป็นพระเด็ดเดี่ยวมาก

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ